

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΞΕΛΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Δεκαπέντε όμως βήματα πίσω του είχαν εκείνοι που νόμιζε ότι σε λίγο θα τους έβλεπε ν' αλλάζαζον, περικυκλωμένοι από τις φλόγες. Ο Λέλιος κι ο Λαντρώ τον έβλεπαν μέσ' από ένα φύλλωμα. Ο Λιάς ήταν μόνος κ' η περιστάση γι' αυτούς έκλυστη.

Ο Λαντρώ είχε φέρει κι' άλλες τ'όχι του χέρι του στη ζώνη του άλλ' ο κύριός του τον συγκράτησε και τον τράβηξε σιγά προς το μέρος του δόν Διάς, ο οποίος είχε κάτσει άπάνω σ' ένα περμένο κορμό δέντρου και με τ'ά μάτια φλογερά περίμενε στ' στιγμή που θ' άνοιγαν τ'α παραθύροφύλλα και θ' αφανόταν σ' αυτά ο κόμης, παρακαλών και ικετεύων. Άν και η άνυπομονησία τόν έτρωγε έν τούτους σκεταζετο ακόμα. Όταν όμως οι πρώτες φλόγες φάνηκαν δέ μόρσεως πιά ν' άκρητ'η.

— “Ε, κύριε Λέλιε! φώναξε με φωνή κοροϊδευτική, φωτιά!... φωτιά!... Ξυπνήστε!..

Και τέντωσε τ' αυτί του γιά ν' άκούση.

Η φαντασία του τόν έκανε τώρα να νομίζη ότι άκουγε πίσω από τ'α παράθυρα θρήνων και άναρθρες κραυγές.

— “Εγώ είμαι! Ξαναφώναξε, κύριε Λέλιε! Εγώ είμαι, ο δόν Διάς της Οθέρας που έχομαι να σας άναποδοσώ τις φωνιές σας φιλοφρονήσεις!.. Πάρ; δέ θα μου κάνετε τ'η χάρη να μου δείξετε το θεατικό πρόσωπό σας;

— Μάλιστα, δόν Διέγο, ίδου εγώ! του άποκρίθηκε μ'α ειρωνική φωνή από πίσω.

Συγχρότως ένα φίματρω του βούλασε τ'α στόμα και δυό δυνατά χέρια τόν έπεριέχασαν. Σε μ'α στιγμή ο δόν Διέγος βρέθηκε δεμένος τόσο δυνατά, ώστε να μη μπορεί να σάλευη.

Τότε ο Λαντρώ τόν πήρε στόν ώμο του σαν παιδί και τράβηξε μαζί με τόν κύριό του ως το μέρος που είχαν τ'α τρία άλογα τους μαζί με τ'ά άλλα έννεα του Ίσπανού, όπο τ'η φρούρηση του Τρουζέλλου και του Ομοιά.

Πήν εκείνοι προφτάσουν να πυροβολήσουν ο κόμης άδειασε άπάνω τους και τ'α δυό πιστόλια του.Κ' οι δυό υπηρέτες έαλλάθησαν χάμα, ο ένας γιά να μη σηκώθ'η, ποτέ γι'α τ'η σφαίρα του είχε άνοιξει το κρανίο και ο άλλος, ο Τρουζέλλος, από πονηρία γιά τ'α είχαν έντελώς άνεπαρος, πράγμα που τόν έσωσε.

Ο Λαντρώ έβριζε τ'ο ανθρώπινο φορτίο του στη ράχη του πρώτου άλόγου που βρέθηκε μπροστά του και τ'ο έδεσε εκεί άπάνω. Ο Λέλιος ηθόνητας άπάνω στο άλόγο του έκοψε με τ'ο έζφο του τ'α χαλινάρια που συγκρατούσαν δεμένα τ'ά άλλα άλογα και κατόπιν χτυπώντας τα με τ'ο μαστίγιο τ'α έδιωξε προς όλας τ'ας διευθύνσεις.

Τότε ο κόμης και ο ιπποκόμος του ξεκίνησαν καλπάζοντας, ο κόμης σωθών πίσω του το άλογο της Δολόρας κι' ο Λαντρώ το άλογο στο όποιο είχαν ο δόν Διέγος.

Σε λίγο είχαν άπομακρυνθ'η πολύ από τ'ο δάσος. Άν και εκάλπαζαν ο Λαντρώ μόρσεως κ' έσκυψε πάνω άπ' τ'ο άλογο του δόν Διέγου.

— Και τώρα, ειπε ειρωνικά, τί φρονείτε, δόν Διάς, γιά τ'ο διασκεδαστικό αυτό ταξίδι;

Το πρόσωπο του Ίσπανού, στραμμένο προς τόν ουρανό, φανόταν άπαίσιο. Τ'ά μάτια του ήταν κατακόκκινα, οι φλέβες του προσώπου είχαν έξογκωθεί. “Αφ'οις κάτ' άπ' τ'ο φίματρω του.

— Σώπα, Λαντρώ, ειπε ο κόμης με σοβαρότητα, μήν τόν προσβάλ'ης! Δέν εινε αυτό ευγενές.

— Μπάρ, θέλετε ευγένεια σ' αυτό το κάθαρμα;... Έλάτ'ε δ'α και σεΐς, κύριε κόμης;

— Σώπα, σου λέω, τόν έχ'θ'ο τόν φονεύουν, δέν τόν έξευτελλίζου έννομας...

— Έκρπε λοιπόν να μ' άφήσετε να τόν φονεύσω άμέσως, όταν μ'ας κοροϊδευς και διασκεδάεις λέγοντας ότι θα μ'ας κ'αψη ζωντανούς... το πράγμα ειναι τότε εύκολο...

— Το συλλογιστής καλά; Ήθελες να τόν ξεκάνουμε δέκα βήματα μακριά από τούς ανθρώπους του; Τότε δέ θα βγαίναμε ποτέ από τ'ο δάσος... γιά να τόν φονεύσουμε τώρα δέ μ'ας ταϊριάζει...

— Μάλιστα... αυτό το έξ'οφ καλά... έσεις δέν τ'ο κάνετε αυτό, ούτε κ' εγώ... τ'ο να σφάζ'η κανείς έναν άσπλο άνθρωπο μου προκαλεί τ'ην άηδία! άλλά τί θέλετε να τόν κάνουμε; Θ'α μ'ας ενόχληση στις επιχειρήσεις μας...

— Πέτα τον σ' ένα λάκκο!

— Μπάρ; Γιά να τόν δ'η κανένας εύπλαχνος διαβάτης και να τόν λύση; Όχι, κύριε, να μην κάνουμε μ'α τέτοια άνοησία!

— Τότε λοιπόν βρες έξ'οφ κάτι άλλο...

- Άμέσως, αφέντη μου, μού ήρθε μ'α έμπνευση...
- Άς δούμε...
- Άς φυλάξουμε τόν δόν Διάς ως τόν πύργο της δ' Άγρεδά.
- Μήπως τρελλάθηκες;
- Διόλου! συλλογισθείτε λοιπόν, ότι έν ο δόν Παραβεδράς σπερθη ν'α μ'ας άνηχητή, έμεις θ'α χρησιμοποιήσουμε τόν πρώην μέλλοντα άνεμόν του γιά άσπίδα...
- Σωστά!
- Χωρίς να λογαριάσουμε, ειπε ο Λαντρώ, ότι ο δόν Λιέγος θ'α δ'η τ'η μνηστή του να κατεβαίνη μαζί σας από τ'ο παράθυρο... πράγμα που θα τόν συγνητήρη έξαιρητικά.
- Ο κόμης χαμογέλασε.

“Η ώρα ειναι μ'α μετά τ'α μεσάνυχτα.

Βυθισμένος μέσα στη σισιπή και σκεπασμένος από τ'ο σκότος ο πύργος της Άγρεδας φανόταν σαν ένας σκοτεινός όγκος μεγαλοπρεπής. Ούτε ένα φως έλαμπε στα παράθυρά του και ησυχία έβασίλευε σ' αυτόν. Έν τούτους δέν έκοιμόντουσαν όλοι μέσο.

Ο μικρός θάλαμος της Δολόρας είχε τ'ο παράθυρό του άνοιγμένο στην αύρα. Έκεινη κ' η Στεφανίνη άγκαλιασμένες, με δεμένα τ'α χέρια, άγρυπνούσαν. Ο παραμικρός θόρυβος που έχότανε άπ' έξω τις έγέμιζε άγωνα.

Έιχαν περάσει δώδεκα ώρες από τ'η στιγμή που είδαν τόν Λέλιο να φεύγη και δέκα ώρες άπότ'ο είδαν τόν δόν Διέγο Διάς και τούς άνθρώπους τους να βγαίνουν εις καταβίβ'ην του. Και κανένας δέν είχε φανεί άκόρη!

Δέν τόλμους ν' άνακοινώση η μ'α στήν άλλη τ'ους διαλογισμούς της. Συλλογίζόντουσαν ότι άν δέν έχότανε θα τόν είχαν φονεύσει χωρίς άλλο.

Ένώ συλλογίζότανε αυτά η Δολόρα, έξαφνα άκούστηκαν έξω περπατήσεις άλλωγων.

Η Στεφανίνη έτρεξε προς τ'ο παράθυρο, ένθ' η Δολόρα ψιθύριζε:

— Ποιός εινε;... ο δόν Διάς η ο Λέλιος;...

Η Στεφανίνη σκούπισε, άμυρέβαλλε.

“Έξαφνα μ'α φράση έφτασε ός τ' αυτιά της, που τ'ην έκανε να βγάλη μ'α κραυγή χαράς.

Η Δολόρα έξαπλώθηκε ηγεδ'ον λιπόθυμος από τ'η συγκίνησή της όπάνω σ' ένα άνακλίματ'ο.

Η φρόσις ειναι Φλαμανδική και η φωνή του Λέλιου.

Άμέσως η γενναία Στεφανίνη ανέπτυξε όλη τ'η δραστηριότητά της κ' άρπάξοντας με όλη τ'η δύναμη τ'α σιδερένια κάγκελλα τού παραθύρου, τ'α όποια είχε λιμάρει η τ'α δια τ'α άπόσπασε από αυτό.

Τότε έβριξε έξω ένα μακρύ νήμα τού όποιου κρατούσε τ'η άκρη και κατόπιν τόν άνάσυρε. Ο Λέλιος είχε προσδέσει σ' αυτό τ'ην κρωτή σκάλα της άνεμόσκαλας, τ'ην όποιά η Στεφανίνη πρόσδεσε στερεά στ'η βάση τού παραθύρου.

Έντ'ο ρεταξί ο Λαντρώ διασκεδάει με τόν αιχμάλ'ό του. Άφου τόν κατέβασε από τ'ο άλογο στο όποιο είχαν δεμένους, τόν πήρε στα χέρια του και τόν έβαλε να καθήγη άπάνω τ'ι στόν πύργο, στη χλόη, ώστε να βλέπη όλα σα συντελούντα...

Ο δόν Διάς ένόμιζε τόν πύργο άπρόσιτο και τ'ην άπαγωγή τ'ην θαρούσε χίμαρα, άλλ' όταν είδ'η τ'η Στεφανίνη ν' άποσπ'α τ'α σιδερένια κάγκελλα τού παραθύρου και ν' άνασφήνη τ'ην άνεμόσκαλα, όταν είδε τόν αντίπαλό του ν' άναρχίζαται περηχρός, εύκίνητος, προς τ'ο τέγμα τών όνειρων τ'ων, η μανία, η τ'ηλοτυπία και τ'ο μίσος άρχισαν να τόν πνίγουν. “Όλο τ'ο αίμα του άνέβηκε στο κεφάλι του και παρ' όλίγο να τού έλ'θη σιμαφώρηση.

— Κύριε, τόν συμβούλευε ο Λαντρώ, προσπαθείστε να κοιμηθ'ητε λίγο ο ύπνος θ'α σας κ'αλή τον. Άδύο τ'ο π'ασι ο πρώτος θαλαμηπόλος που θα β'γη από τόν πύργο σας θ'α σπεύδ'η να σας λύση. Ειν' άλήθεια ότι εκείνη τ'ην ώρα ο κύριός μου και η σενορία θα βρίσκονται πολύ πέρα από τ'α σύνορα της Ίσπανίας. Όπλισθ'ητε με όπλομ'η και παρηγοηθ'ητε.

Λέγοντας αυτά ο Λαντρώ άπομακρύνθηκε κατευχαριστημένος, με τ'α χέρια σ'ις τ'οίτες.

Ο Διάς τόν άκολούθησε με τ'ο βλέμμα, κ' έπειτα τ'ο έφερε προς τ'ο παράθυρο.

Τι συνέβαινε πίσω άπ' τ'ο παράθυρο αυτό κάτω, άπ' τ'ο όποιο ο Λαντρώ συγκρατούσε τ' άνυπομονούντα άλογα;

(Άκολουθεί)

Είδε τόν αντίπαλό του ν' άναρχίζαται